

pege, at der ikke blev lavet et produkt, der due- de, for det skal nemlig med. Vi skal nemlig ikke opretholde institutioner ude i tyndt befolkede områder, hvis ikke de laver det, de skal, hvis ikke de kan måle sig. Det er meget vigtigt at have det element med. Det skal ikke bare være en ren brøddiskussion og ikke andet. Tingene skal hænge sammen.

Det, der bliver det helt afgørende, bliver som sagt, om den koordinering kan lykkes, om den overvejelse om, hvordan man vægter de her ting, kan lykkes, og ikke om, at man ved at angribe nogle, det er lykkedes for et sted, tror, at man kan få mere til sig selv, for så bliver diskussionen ørkesløs.

Jeg vil lige nævne et eksempel, nu er det synd, at erhvervsministeren måtte gå, men det er et af de grænsetilfælde, der er. I 1999 havde vi ca. 80 mio. kr. på finansloven til statslig medfinansiering af mål 2. Det er Sydfyn, det er Nordjylland, det er Lolland, det er andre steder.

De blev i finanslov 2000 skåret ned til 39 mio. kr., tror jeg det var. Vi var nogle stykker, der lavede vrøvl og sagde, det går ikke, for vi er nødt til at have den statslige medfinansiering. Så sagde man, at vi ikke kunne nå alle de projekter i år, og at det ikke blev noget problem. Det måtte vi erkende i en klar forventning om, at det blev ændret i 2001. Det blev det ikke. Når jeg spørger erhvervsministeren i dag, så er der heller ingen planer for 2002, men det er der da stadig væk håb for, for det kan vi jo da tale om endnu. Men man skal netop sørge for, at der også er den koordination, at man passer på, at de sammenhænge, der er mellem ministerier og indsats, bliver overordentlig strategisk koordineret.

Jeg er også enig i det, der er sagt tidligere, at det er meget vigtigt, at der er forankring i de dele af landet, som skal lave nogle bestemte ting. Det, de skal lave, bliver deres styrkeområder. Det bliver undervisningsinstitutioner, som kommer ud, måske ledet i fællesskab af noget centralt, på de steder, hvor man har en tradition, hvor der ligger en forankring i det, hvor der er et erhvervsliv, som kan spille med. Det var den debat, vi havde forleden dag om det at få højnet hele det faglige niveau på en del af vores erhvervsuddannelser.

Det er alle de der ting, som skal bindes sammen, men som sagt mener jeg, at der bliver gjort og sagt så meget godt på det her område i øjeblikket, så jeg tror, vi alle sammen føler os meget forpligtet af det, og det; der vel er det helt vigtige, og det var den socialdemokratiske ordfører

også inde på, er den teknologiske udvikling, sammenbindingen af de netmuligheder, der er ud til de yderste kroge, og selv om det også umiddelbart kan se ud, som om det er for store omkostninger til for tynde områder med for lidt rentabilitet, så er det nok nogle af de ting, der skal tænkes sammen, og man skal sige, at det kan godt være, det umiddelbart koster meget at nå ud med den optimale effektivitet på net- og technologynde områder, men hvis ikke man gør det, skal man lidt senere betale det på en anden måde. Det er den tanke, jeg tror skal bundfælde sig.

Vi er medforslagsstillere til et forslag til vedtagelse, som meget understreger spørgsmålene: Hvem har ansvaret for det her? Hvordan sikrer vi den koordination? Det synes jeg mangler lidt i det andet forslag til vedtagelse.

Det er rigtigt, at de to forslag til vedtagelser ligger så tæt, at vi burde kunne få en sag med grønne knapper. Det ville være herligt, men lad os snakke videre om det.

Inger Marie Bruun-Vierø (RV):

Der er trængsel på de gode viljers plads, når der debatteres regional udvikling, og jeg vil da heller ikke holde mig tilbage. Jeg og Det Radikale Venstre prioriterer en ligelig regional udvikling i Danmark højt, og vi er gerne med på initiativer, der kan trække i den retning, men det er jo ikke sådan, at det rigtige svar uden videre falder ud af ærmet. Det viser redegørelsen også.

For et par uger siden diskuterede vi statslig arbejdsplads som en del af medicinen. I dag fremsætter S, SF, Enhedslisten og Det Radikale Venstre et fremadrettet, dynamisk forslag til vedtagelse, der nuancerer problemstillingen.

Hvis vi med ønsket om en ligelig regional udvikling og lige levevilkår har en ambition om, at regionerne skal være lige stærke økonomisk, således at kommunale udligninger kan afskaffes, er der lang vej. Gennem bloktilskud og udligningsordninger sker en betydelig omfordeling, der på godt og ondt stærkt påvirker den regionale udvikling.

Refusionsreglerne på det sociale område er af samme skuffe. Som eksempel kan jeg trække den nye førtidspensionsreform frem, og tænk på alle de offentlige arbejdspladser, der følger af sociale foranstaltninger og service. I den sammenhæng er det en forvridding af proportioner at diskutere, om Måltidets Hus med sine foreløbige tre arbejdspladser kunne gøre en forskel. Men